

לדעת להגשים

עליזה צולנג

השתלט עליי, פתאום הסיפור נראה לי משומש ומיושן, והציורים נראו כציורי ילד, אך לפני שהספקתי להיעלם שוב אל המערה הפרטית שלי, הדלת נפתחה. החזקתי את הבלוק נמוך ככל שיכולתי, מקווה שאחותי לא מבחינה בניסיון המגושם שלי להחביא את הבלוק, ולא תשאל שאלות שלא אוכל לענות עליהן, אולם אחייניי שגובה העיניים שלהם היה בדיוק אל מול הבלוק שבידי הכריחו אותי להראות את מה שניסיתי להסתיר. סקרנים התיישבו כולם לראות את פאר היצירה. ברגע שהתחלתי לקרוא את הסיפור, השתרר סביבי שקט שהעניק לי ביטחון. כשסיימתי לקרוא והילדים ביקשו לשמוע שוב את הסיפור. אז ידעתי שהצלחתי. פתאום יכולתי לחוש הקלה.

במשך שנים ניקר במוחי הרעיון לכתוב ולאיייר ספרי ילדים אולם לא האמנתי שאני אכן יכולה לעשות זאת. מה כבר מבינה בילדים בחורה צעירה שאינה אִם עדיין? אילו סיפורים היא יכולה לכתוב שיעניינו ילדים? נלחמתי, חששתי לגלות שאין לי את היכולת ואז גם לא אוכל לחלום עוד. לא אוכל לתכנן את הימים בהם אכתוב ספרי ילדים. הבטחתי לעצמי, שכאשר יהיו לי ילדים, ואחרי שאתבסס מבחינה כלכלית, אתמסר לכתיבת ספרי ילדים ולאירום.

שנים כה רבות הדחקתי ודחיתי את מה שרציתי יותר מכול, לא אפשרתי לעצמי אפילו להודות שזהו הדבר שחשקתי בו ביותר למרות שהוא ניקר במוחי פעמים רבות. הסיפורים היו צצים במוחי בהזדמנויות לא צפויות, אך נזרקו אל מחוץ לתודעה במהירות רבה, או לפחות כך חשבתי. מרגע שפתחתי את הדלת, שמאחוריה סגרת אותם, כולם חזרו אליי. נאלצתי לרשום אותם על פיסות נייר כי הם סירבו להיעלם לאותה פינה אפלה במוחי, כאילו מרגע זה ואילך לא יכולתי להתכחש לנטייה האמיתית שלי.

העדפתי לעסוק בתחום שמאפשר בינוניות והביקורת בו סלחנית. ביצירה אין מקום לבינוניות, והביקורת עלולה להיות

לפעמים מצב עגום יכול להפוך להזדמנות, בסינית אותה מילה משמשת ל"משבר" ול"הזדמנות" וכנראה שחכמה רבה מסתרת מאחורי עובדה זו. היום שבו פוטרתי מעבודתי, היה יום שגרתי, קמתי בבוקר התארגנתי לקראת יציאתי לעבודה, לא תוך התלהבות מיוחדת אלא מתוך שגרה שהתרגלתי אליה כל כך. אני לא אוהבת שינויים, או חוסר ביטחון והשגרה הייתה לי מצע נוח לחיות את חיי בבטחה. ההפתעה שבפיטורים שברה את השגרה שבניתי במאמץ רב ובאדיקות, והשאירה אותי ללא המשענת המוכרת. נאלצתי לבנות שגרה חדשה. התחלתי מהמקום הבטוח והמצופה ביותר, חיפוש עבודה דומה לעבודתי הקודמת. ידעתי שבתחום הזה אוכל להוכיח את עצמי במהירות, אולם המצב הקשה בשוק התעסוקה גרם לכך שלא קיבלתי הצעות רבות ונשאר לי זמן פנוי רב.

בימים הראשונים בעיקר התבטלתי. מתוך השיעמום ההולך וגובר התחילה להתעורר אצלי אהבה ישנה, אהבה שמעולם כאישה בוגרת ועצמאית לא נתתי לה דרוור, הצורך להתפרנס כיוון אותי אל מקצוע המזכירות ואיבוד מקום העבודה אפשר לי לראשונה לעסוק בדבר שעניין אותי יותר מכול, אך לא הרשיתי לעצמי לעסוק בו. פחדתי שאם אתן לו מקום בחיי איאלץ לעסוק בו יום ולילה, ולא אוכל לעשות שום דבר אחר. עכשיו, לא היה לי מה להפסיד, ממילא לא הייתה לי עבודה, זקיוותי שהעיסוק הזה ייתן מענה לצורך נפשי שיותר ויותר התקשיתי לדכא בתקופה האחרונה.

התרגשתי מאוד לקראת הישיבה מול השולחן, בלוק הציור היה מונח לפני ומבלי להיעצר אף לא לשנייה ישבתי וכתבתי את סיפור הילדים הראשון שלי, הכולל אירורים פרי מכחולי. כאשר התבוננתי בסוף בתוצאה לא עניינה אותי איכות היצירה, נהניתי מהעובדה שאחזתי בידי סיפור עם התחלה, אמצע וסוף. התלהבותי הייתה כה גדולה שרצתי לבית אחותי להציג את פאר היצירה לאחייניי הקטנים. כאשר דפקתי בדלת חוסר ביטחון שחשתי עד לרגע שבו התיישבתי על השולחן

